

UZASADNIENIE

Dnia 29.12.2017r. powód (...) sp. o.o. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew o zasądzenie od pozwanego J. P. (1) kwoty 710,29 zł w tym kwoty: 640,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 70,33 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu w tym 30 zł opłaty oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i zwrotu innych kosztów w wysokości 3,62 zł.

W uzasadnieniu podniósł, że 23.02.2011r. pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i na czas jej trwania otrzymał dekoder, który miał obowiązek zwrócić w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. Wskazał, że niezwrócenie sprzętu w terminie skutkowało naliczeniem kary umownej w kwocie 640,00 zł. Podniósł, że pozwany po rozwiązaniu umowy nie zwrócił sprzętu w terminie wobec czego (...) S.A. obciążył go karą umowną, wystawiając w dniu 19.05.2016r. notę obciążeniową nr (...), której nie uregulował w określonym terminie. Wskazał, że nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dn. 14.07.2016r., stając się następcą prawnym (...) S.A. Podkreślił, że od kwoty głównej roszczenia skapitalizował odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wymagalności do dnia 27.12.2017r., zaznaczając, że data wymagalności przypada po dniu 01.01.2016r. Wskazał, że o cesji wierzytelności, zmianie wierzyciela i obowiązku spełnienia świadczenia poinformował pozwanego ale ten nie spełnił żądania mimo wezwania

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dn. 05.03.2018r. w sprawie o sygn. VI Nc-e 2568437/17 Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie, uwzględnił powództwo w całości (k. 8).

W ustawowym terminie pozwany J. P. (1) złożył sprzeciw, podnosząc, że powód odkupił od P. hipotetyczny dług, który gdyby nawet był zasadny, to uległ przedawnieniu ponieważ z P. „nie ma nic wspólnego od kilku lat”. Zażądał cofnięcia nakazu i przekazania sprawy do sądu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania (k. 11).

Postanowieniem z dnia 28.03.2017r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku (k. 16).

W pozwie uzupełnionym w trybie art. 505³⁷ k.p.c. powód podtrzymał powództwo w całości oraz złożył wnioski dowodowe (k. 23-25).

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 21.02.2011r. J. P. (1) zawarł przez autoryzowanego dystrybutora z (...) S.A. z siedzibą w W., na okres 29 miesięcy, umowę o abonament, nr (...), nr (...), w ramach promocji Nowy Cyfrowy P. – zima 2010, na warunkach szczegółowo w niej opisanych. W umowie zaznaczono, że zakres świadczonych usług, dane dotyczące jakości usług oraz zakres obsługi serwisowej, zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i termin jego zapłaty, zasady i tryb składnia reklamacji, informacje o polubownych sposobach rozwiązywania sporów, sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku zostały określone przez Cyfrowy P. w Regulaminie Świadczenia Usług, Cenniku i PWU. W związku z umową wydano abonentowi dekoder (...)- (...) i kartę dekodującą. W § 6 pkt 11 Regulaminu postanowiono, że w przypadku rozwiązania umowy bądź wygaśnięcia Umowy Abonenckiej, Abonent jest zobowiązany do zwrotu, na własny koszt i ryzyko, udostępnionego mu urządzenia dekodującego i karty w terminie 30 dni od rozwiązania/ wygaśnięcia umowy na adres Cyfrowego P., lub inny wskazany adres. Cennik z daty zawarcia umowy przewidywał za brak zwrotu sprzętu – dekodera HD 5000, karę w wysokości 640 zł. W dniu 26.07.2012r. doszło do rozwiązania umowy z powodu niewywiązywania się abonenta z jej warunków. Po rozwiązaniu umowy nie kierowano do abonenta wezwań o zwrot sprzętu. Pismem z

dn. 19.05.2016r. Cyfrowy P. wystawił notę obciążeniową nr (...), z tytułu „kary za brak zwrotu sprzętu” na kwotę 640 zł, z terminem płatności 02.06.2016r.

Umową przelewu wierzytelności z dn. 14.07.2016r. (...) S.A. zbył na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność w stosunku do J. P. o czym go powiadomiono pismem z dn. 11.08.2017r., z jednoczesnym wezwaniem o zapłatę kwoty 640 zł wraz odsetkami ustawowymi, w terminie 3 dni od daty doręczenia pisma.

Postanowieniem z dn. 25.06.2014r., w sprawie o sygn. IC 330/14, Sąd Rejonowy w Turku umorzył postępowanie w sprawie z powództwa GODEbt Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. przeciwko J. P. (1), przekazanej z elektronicznego postępowania elektronicznego wobec nieuzupełnienia braków. Roszczenie w tej sprawie związane było z umową nr (...) i obejmowało należność Cyfrowego P., zbytą GODEbt Funduszowi Inwestyjnemu Zamkniętemu Niestandaryzowanemu Funduszowi Sekurytyzacyjnemu z siedzibą w W., za niezapłacone faktury oraz karę za rozwiązanie umowy przed terminem. Nie objęto nią opłaty karnej z tytułu niezwrócenia sprzętu w terminie.

(dowód: częściowo zeznanie powoda k.60-60v, umowa przelewu wierzytelności k.40-43, umowa abonencka k.46-46v, protokół odbioru sprzętu k.47, nota obciążeniowa k.48, cennik k.49, Regulamin Świadczenia Usług k.50-51, wezwanie do zapłaty k.52-52v, pismo o rozwiązaniu umowy k.59, dokumenty z akt IC 330/14)

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy sąd oparł na opisanym osobowym i rzeczowym materiale dowodowym. Nie było podstaw by poddawać w wątpliwość okoliczności faktyczne wynikające z dokumentów złożonych przez strony jako dowody. Zeznania pozwanego sąd uznał za wiarygodne w tej części, w której nie były z nimi sprzeczne.

Sąd uwzględnił złożone w trybie art. 229 k.p.c. zgodne twierdzenia stron co do okoliczności i warunków zawarcia umowy z dn. 21.02.2011r. (nie 23.02.2011r., vide k.46), stanowiącej źródło roszczenia oraz twierdzenia którym nie zaprzeczono (art. 230 k.p.c.).

Legitymacja czynna powoda wynika z umowy przelewu wierzytelności. Wierzyciel, stosownie do art. 509§1 k.c. mógł bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.).

Nie ma sporu co do tego, że pozwanego od 21.02.2011r. wiązała z Cyfrowym P. umowa abonencka zawarta na warunkach nią określonych ani co do tego, że umowa ta została z dniem 26.07.2012r. rozwiązana. Wysokość kar umownych określał cennik (bezsporne).

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim twierdził, że podpis na umowie abonenckiej i na protokole odbioru sprzętu nie należy do niego. Jego zeznania są wzajemnie sprzeczne bowiem jednocześnie wynika z nich, że dekodery zwrócił po rozwiązaniu umowy co oznacza, że musiał go otrzymać. Do umowy zatem przystąpił choćby przez fakty dokonane. Pozwany nie przedłożył dokumentu potwierdzającego zwrot dekodera utrzymując, że po tylu latach go nie posiada. Jego wersja całkowicie wykluczyć się nie da bowiem pozwem wytoczonym pozwanemu w dniu 17.10.2013r. (sygn. IC 330/14), związanym z tą samą umową, nie objęto w ogóle noty za zwrot sprzętu. To pozwala przyjąć, że przed tą datą kara nie została jeszcze nałożona albo z powodu zwrotu dekodera albo przez niedopatrzenie usługodawcy. Co znamienne przed tą datą zdążono nałożyć karę za rozwiązanie umowy przed terminem.

Gdyby nie podzielić tego argumentu to należy rozważyć zarzut przedawnienia.

Z mocy z art. 513§1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Pozwany z tego uprawnienia skorzystał podnosząc także zarzut przedawnienia. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z nowelizacją kodeksu cywilnego z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104), która weszła w życie 9 lipca 2018 r., sąd zobligowany był do zbadania czy nie doszło do przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia, bowiem pozwany w relacji z poprzednikiem prawnym powoda był konsumentem w rozumieniu art. 22¹ k.c. Zgodnie

z art. 5 ust. 4 wskazanej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Ustawą zmienianą jest zaś kodeks cywilny. Dodano do niego art. 117 § 2¹ k.c. i zgodnie ze wskazaną w nim normą, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Jedynie w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności (art. 117¹ § 1 k.c.).

Z mocy art. 117§2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Z mocy art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zdaniem sądu do oceny zasadności zarzutu pozwanego należy przyjąć trzyletni termin określony w art. 118 k.c. Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego roszczenia operatora i każdego dalszego wierzyciela (także firmy windykacyjnej) przedawniają się z upływem 3 lat od chwili, gdy roszczenie stało się wymagalne. Nie będzie miała zastosowania norma art. 750 kodeksu cywilnego, która ustanawia dla umów o świadczenie usług 2-letni termin, a to z racji tego, iż przepis ten dotyczy jedynie umów nie uregulowanych innymi przepisami. W ocenie sądu takimi przepisami, dla oceny działań operatora telewizji cyfrowej są przepisy ustawy z dn. 16.07.2004 r. Prawo telekomunikacyjne (j.t. Dz.U. z 2017r. poz. 1907).

Z przepisu art. 120 § 1 zd. 1. k.c. wynika, iż „bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne”. Orzecznictwo przyjmuje za taki moment sytuację, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu. Roszczenie może stać się wymagalne w dniu oznaczonym w umowie lub przepisach ustawy. W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy umowa abonencka została rozwiązana 26.07.2012r. (por. k.59,61 - bezsporne). W § 6 pkt 11 Regulaminu, stanowiącego jej integralną część ustanowiono 30.dniowy termin na zwrot sprzętu w przypadku rozwiązania umowy (por.k.50v - bezsporne) pod rygorem nałożenia kary określonej w cenniku (por. k.49). W okolicznościach niniejszej sprawy dekodery winien zostać zatem zwrócony najpóźniej 26.08.2012r. Brak jest dowodów aby w okresie od 26.08.2012r. do daty wystawienia noty obciążeniowej - 19.05.2016r., operator cyfrowy podejmował kroki zmierzające do wyegzekwowania od abonenta tej powinności i aby nakładał karę. W ocenie sądu bezczynności poprzedniego wierzyciela trwającej blisko 4 lata nie można pominąć przy ocenie przedawnienia roszczenia. Przyjęcie innego poglądu prowadziłoby bowiem do sytuacji w której przedsiębiorcom świadczącym tego typu usługi przysługiwałby trwający w nieskończoność termin na dochodzenie roszczeń związanych z umową, w tym prawo nakładania kar i naliczania odsetek.

Mając na uwadze zebrany i oceniony materiał dowodowy oraz przedstawioną argumentację sąd uznał, przede wszystkim, że wystawienie noty nakładającej karę umowną dnia 19.05.2016r. nastąpiło po upływie terminu przedawnienia roszczenia i powództwo oddalił w całości. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego. Procesowym następstwem skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia przez dłużnika zawsze jest oddalenie powództwa.